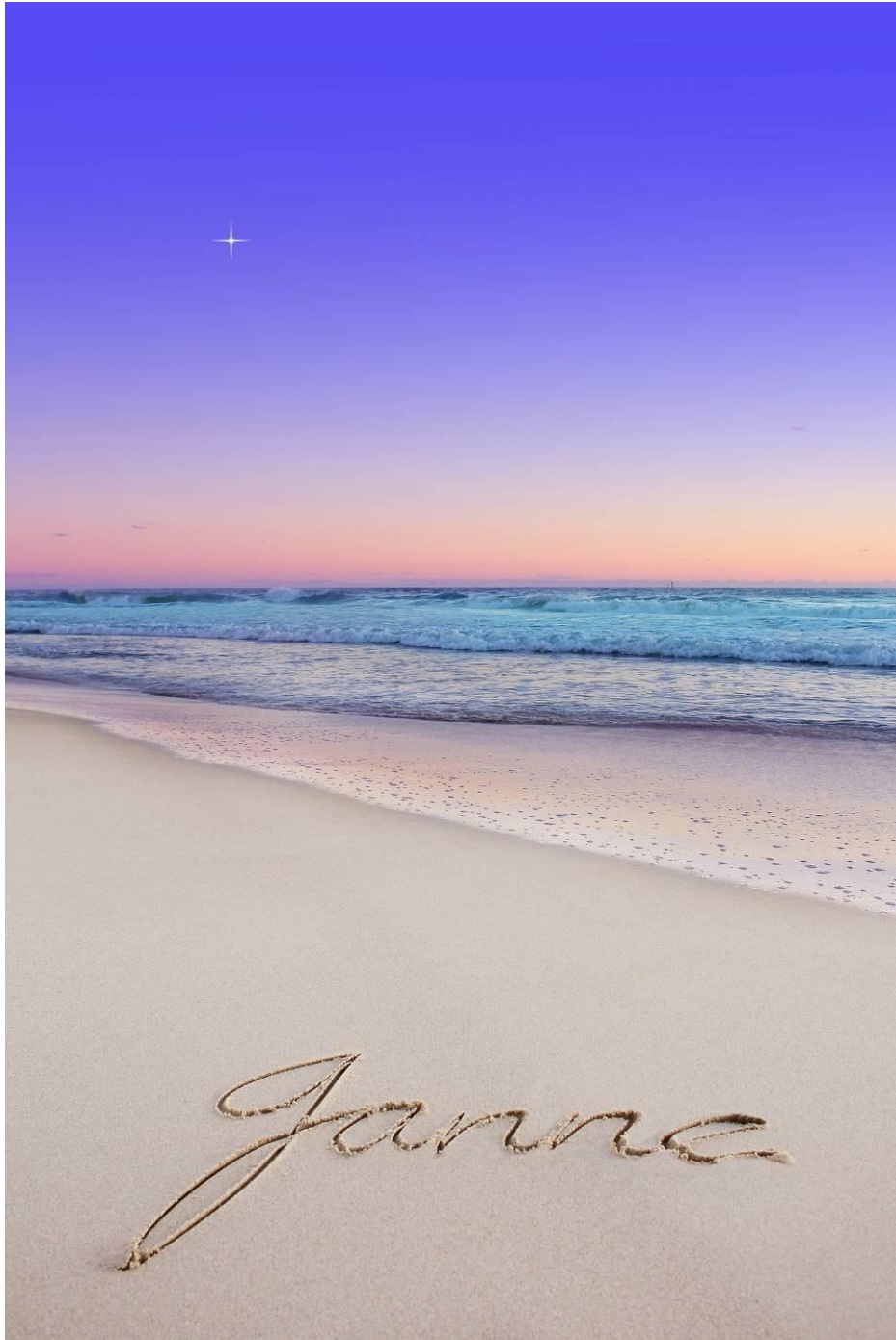

JANNE

FJAAR

Dag engeltje, dag bengeltje

Het leven

hebben we maar voor even.

Dat dachten we al,

dat weten we nu.

Klein was je, veel te klein nog.

Leven dat nog leven moest,

nauwelijks te leven kreeg.

En we vragen ons af:

waarom jij zo weinig,

waarom wij zo veel?

Dag engeltje, dag bengeltje,

zullen we van dat verdriet in ons hoofd

nu toch maar een liedje neuriën?

Voor jou?

Dicht bij mij - Bart Peeters

Ik wil je diep in mijn armen

Ik wil je dicht bij mij

Ik wil je diep in mijn armen

Ik wil je dicht bij mij

Ik zal je lijf verwarmen en je ziel erbij

Ik zal je lijf verwarmen en je ziel erbij

Ooo dicht bij mij

Ik wil je dicht bij mij

Ik wil je dicht bij mij

Na lingi yo pambeni

Nananga nananga

Nako chauffeur yo nana yo
Maboko naninga

Ooo dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij
Na lingi yo
Maboko-o-o
Naninge-a-a

Dicht bij mij, dicht bij mij
Schop je schoene in de hoek
Dicht bij mij, dicht bij mij
En verscheur je klachtenboek
Maboko, maboko
Na ko chauffeur yo na yo
Maboko, maboko
Na lingi yo na lingi yo

Ik wil je diep in mijn armen
Ik wil je dicht bij mij
Ik zal je lijf verwarmen en je ziel erbij
Na lingi yo pembeni
Naninge, naninga
Nako chauffeur yo nana yo
Maboko naninga

O dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij

O dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij
Ik wil je dicht bij mij

Marinus van den Berg

Het ligt niet in de lengte
of zwaarte van tijd
of iets je lief en dierbaar is

Het ligt in de diepte
van het verlangen
in de liefde waarmee je liefhebt

In de liefde ligt het verdriet
als je verliest

En je huilt omdat
in je tranen je liefde ligt

Francis Cabrel - Je t'aimais, je t'aime, je t'aimerai

Mon enfant nu sur les galets
Le vent dans tes cheveux défaits
Comme un printemps sur mon trajet
Un diamant tombé d'un coffret

Seule la lumière pourrait
Défaire nos repères secrets
Où mes doigts pris sur tes poignets
Je t'aimais, je t'aime et je t'aimerai

Et quoi que tu fasses
L'amour est partout où tu regardes
Dans les moindres recoins de l'espace
Dans le moindre rêve où tu t'attardes
L'amour comme s'il en pleuvait
Nu sur les galets

Le ciel prétend qu'il te connaît
Il est si beau c'est sûrement vrai
Lui qui ne s'approche jamais
Je l'ai vu pris dans tes filets

Le monde a tellement de regrets
Tellement de choses qu'on promet
Une seule pour laquelle je suis fait
Je t'aimais, je t'aime et je t'aimerai

Quoi que tu fasses
L'amour est partout où tu regardes
Dans les moindres recoins de l'espace
Dans le moindre rêve où tu t'attardes
L'amour comme s'il en pleuvait
Nu sur les galets

On s'envolera du même quai
Les yeux dans les mêmes reflets
Pour cette vie et celle d'après
Tu seras mon unique projet

Je m'en irai poser tes portraits
A tous les plafonds de tous les palais
Sur tous les murs que je trouverai
Et juste en dessous j'écrirai

Que seule la lumière pourrait...

Et mes doigts pris sur tes poignets
Je t'aimais, je t'aime et je t'aimerai

Het verhaal van verdriet en hoop (4ingen - KU Leuven)

Er was eens een kleine vrouw die langs een stoffige veldweg kwam. Ze was wel al tamelijk oud maar haar loop was licht en haar lach had de frisse glans van een onbezorgd meisje. Bij een inééngesloten gedaante bleef ze staan en keek naar beneden. Ze kon niet veel herkennen. Het wezen dat daar in het stof op de weg zat leek bijna figuurloos. Het deed haar denken aan een grauwe flanelen deken met menselijke vormen. Ze bukte zich en vroeg "Wie ben jij?"

Twee bijna levenloze ogen keken moe ophoog. "Ik? Ik ben het Verdriet." Fluisterde een stem stamelend en zo zacht dat ze het bijna niet kon horen. "Och, het Verdriet!", riep de kleine vrouw blij alsof ze een oude bekende begroette. "Je kent mij?" vroeg het Verdriet wantrouwend. "Natuurlijk ken ik jou. Steeds weer heb je mij een stuk weg begeleid". "Ja maar, stotterde het Verdriet, Waarom vlucht je dan niet voor mij?" "Waarom zou ik voor je vluchten, mijn liefje? Maar wat ik je wilde vragen, waarom zie je er zo moedeloos uit?" "Ik... Ik ben verdrietig" antwoordde de grauwe gedaante met gebroken stem. De kleine oude vrouw ging naast haar zitten. "Je bent dus verdrietig" zei ze en knikte vol begrip met haar hoofd. "Vertel me eens wat jou zo bedrukt."

Het Verdriet zuchtte diep. Zou dit keer echt iemand luisteren? Dat had ze zich al zo vaak gewenst. "Ach, weet je, begon ze voorzichtig, het is zo. Niemand mag mij. Het is nu eenmaal mijn bestemming om onder de mensen te gaan en een tijdje bij ze te blijven. Maar als ik kom schrikken ze terug. Ze zijn bang voor mij en mijden me als de pest."

Het Verdriet slikte hard. "Ze hebben spreekwoorden uitgevonden met welke ze me willen verbannen. Ze zeggen "Ach, het leven is een groot feest". En hun valse lachen leidt tot maagkrampen en ademnood. Ze zeggen "Je moet je maar bij elkaar houden" En ze voelen het getrek in de schouders en de rug. "Och ja, bevestigde de vrouw, zulke mensen ben ik al vaker tegen gekomen.!" Het Verdriet zakte nog verder in elkaar."En dat terwijl ik alleen maar de mensen wil helpen. Als ik heel dicht bij ze ben kunnen ze zich zelf ontmoeten. Ik help hen een nest te bouwen waar ze hun wonden in kunnen verzorgen." Wie verdrietig is heeft een erg dunne huid. Het leed breekt weer op als een slecht genezen wond en dat doet pijn. Maar alleen wie het Verdriet

toe laat en alle ongehuilde tranen huilt, kan zijn wonden werkelijk genezen. Maar de mensen willen helemaal niet dat ik ze help. In plaats daarvan schminken ze een schelle lach over hun littekens. Of ze leggen een dik pantser over hun bitterheid heen." Het Verdriet zweeg.

De kleine, oude vrouw nam de in elkaar gedoken gedaante troostend in haar armen. Wat voelt ze warm en zacht aan, dacht ze en streefde zachtjes het bevende hoopje. "Huil maar, verdriet" fluisterde ze liefdevol. "Rust maar uit zodat je weer nieuwe krachten krijgt. Vanaf nu zal je niet meer alleen zijn. Ik zal je begeleiden zodat de moedeloosheid niet meer aan de macht is." Het Verdriet stopte met huilen. Ze ging rechtop zitten en bekeek haar nieuwe met gezellin verbaasd aan. "Maarmaar.. wie ben jij eigenlijk?" "Ik?", vroeg de kleine oude vrouw grijzend, maar daarna lachte ze weer onbezorgd als een jong meisje, "Ik? Ik ben de Hoop."